

ธรรมปฎิรูป

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๓

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : ปัญหาที่ ๓๖. อยากทราบผลกรรมของผู้แจกนมเมลามีน โดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ กราบนมัสการหลวงพ่อก่อนที่เคารพ ผมอยากทราบว่า

๑.ผู้ที่แจกนมเมลามีน (ในความหมายของหลวงพ่อก่อน ไม่ใช่เน้นจริงๆ) โดยที่เขาคิดว่า เป็นประโยชน์ ก็เลยตั้งหน้าตั้งตาแจกโดยไม่ได้ตระหนักว่า นมนั้นจะทำให้คนตาย หรือสังคมเสียหายมากมายขนาดไหน คนเหล่านี้จะได้รับผลกรรมอย่างไร และจะมีวิธีการลดกรรมตรงนี้ให้เบาลงได้บ้างครับ นอกจากการภาวนาให้ถูกต้อง

๒.ผู้ที่แจกนมเมลามีนโดยที่เขาเริ่มเอะใจ แต่ยังไม่แน่ใจว่านมนั้นมีเมลามีนจริงหรือไม่ก็ยังไม่แจกไปก่อน คนประเภทนี้จะมีผลกรรมแรงกว่าประเภทแรกไหมครับ

๓.ผู้ที่แจกนมเมลามีน (แต่ไม่ใช่ผู้ผลิตนมตัวเอง) ทั้งๆ ที่รู้อยู่แก่ใจว่า นมมีเมลามีนจะได้รับผลกรรมอย่างไรครับ รบกวนหลวงพ่อบอกช่วยสาธยายด้วย

หลวงพ่อก่อน : เพราะเขามาคุย หลายคนเขาทุกข์มาก ที่ว่าเขาทำไปโดยที่ความเข้าใจผิด แล้วพอเข้าใจถูกแล้วเขาพยายามจะว่ามันเป็นยังไง เขาจะแก้ไขตัวเขาซะ เพราะคนมาถามเรื่องนี้เยอะมาก โดยคิดว่าเป็นประโยชน์เลยตั้งหน้าตั้งตาแจกนมนั้น ทำให้คนตายและสังคมเสียหายมากมายขนาดไหน ผลกรรมที่ได้รับจะมีวิธีการลดกรรมตรงนี้ได้ยังไง การลดกรรมนั้น ประสาเรานี้คนเข้าใจผิด คนเข้าใจผิดก็ทำแต่ความผิดพลาดไปแต่ถ้าคนเข้าใจถูกแล้วเห็นใหม่ พอคนเข้าใจถูกมันเหมือนพ่อแม่ลูก นี่เรื่องจริงส่วนใหญ่ทุกคนเลยจะหาว่าพ่อแม่ไม่รัก

ลูกๆ หลายคนจะมาบ่นว่า พ่อแม่ไม่รักๆ แต่พอเข้าใจถูก พ่อแม่คนไหนไม่รักลูกบ้าง อันนี้ก็เหมือนกัน ในเมื่อความเข้าใจผิด พอความเข้าใจผิดเราก็ก่อนแจกไป แต่พอมีความ

เข้าใจถูกแล้วเราก็ไม่ทำอีก แต่ผลกรรมมันมีแน่นอน แต่เราจะไม่ไปทุกข์ร้อนกับมัน ด้วยความเข้าใจผิดว่าพ่อแม่ไม่รักๆ เด็กนี้บางทีประชดชีวิตไปเลย แต่โดยความเป็นจริงพ่อแม่คนไหนไม่รักลูกมันไม่มีหรือเป็นไปได้หรือ พ่อแม่ไม่รักลูกเป็นไปได้หรือ แต่ธรรมชาติของพ่อแม่ลูกหลายคน พ่อแม่ก็ต้องดูว่าลูกคนไหนช่วยเหลือตนเองได้บ้างได้มากได้น้อยพ่อแม่ก็ดูแลแตกต่างกันไป

แต่ลูกนี้จะบอกว่าให้เหมือนกันๆ มันไม่เหมือนกันโดยที่ว่าลูกของเราแต่ละคนมันไม่เหมือนกัน เพราะว่าบุญกรรมมันไม่เหมือนกัน ความรู้สึกความคิดจิตมันไม่เท่ากัน ความรับผิดชอบของเด็กที่มันช่วยตัวเองได้ พ่อแม่ก็ดูห่างหน่อย ถ้าคนไหนเด็กน้อยช่วยตัวเองไม่ได้พ่อแม่ก็ดูใกล้ชิดหน่อย แต่ไอ้เด็กมันจะคิดไปอีกอย่างหนึ่ง แต่พอถ้าเด็กมันเข้าใจแล้วมันก็จบ พอเราโตขึ้นมาเป็นผู้ใหญ่ ถ้าเราเข้าใจได้ แต่อันนี้มันก็ฝังใจไปแล้ว

ผลของการแจกนมเมลามีน เราจะบอกว่าเป็นธรรมะปฎิรูป เราจะบอกว่าถ้าเอาด้วยความเข้มข้นด้วยเนื้อหาสาระมันเป็นกรรมมาก กรรมมากเพราะเหตุใด กรรมมากเพราะว่า หลวงปู่คือ ท่านอยู่ทางเชียงใหม่แล้วท่านเทศน์กับลูกศิษย์ เทศน์กับลูกศิษย์เสร็จแล้วท่านก็เดินลงจากเขามา พอเดินจากเขามาถึงตีนเขาท่านขึ้นไปใหม่เลย ขึ้นไปบอกลูกศิษย์ว่าผมพูดคำนั้นผิด คำนั้นผิด โห ลูกศิษย์กราบแล้วกราบอีก เพราะลูกศิษย์ก็เคารพครูบาอาจารย์ขนาดนี้

บอกหลวงปู่ หลวงปู่มาเมื่อไรก็ได้ ทำไมหลวงปู่ต้องทุกข์ ต้องปีนเขามาอีกรอบล่ะ ไม่ได้! เดียวท่านเอาไปพูดต่อผมเสียหาย นี่หลวงปู่ตื้อนะ ไม่ได้เพราะพ้นจากถิ่นนี้ไปพรุ่งนี้เช้าท่านไปพูดกับคนอื่นต่อ แล้วคำพูดที่ผมพูดไปมันผิดพลาดนี่ แล้วไปพูดต่อผลมันจะผิดพลาดผลมันจะเสียหาย ไม่ได้! ต้องขึ้นมาเลย ด้วยความเคารพของเราก็ไม่อยากให้ท่านขึ้นมา

นี่พูดถึงผลกระทบ ผลกระทบหมายถึงว่า ถ้าเราบอกให้คนไปทางผิดทาง ให้คนหลงทางให้คนทำลายตัวเอง มันเสีย นี่พูดถึงความเข้มข้น นี่ความเข้มข้นอย่างนี้มันจะมาถึงขนาดไหนล่ะ ความเข้มข้นนี้มันก็มาตั้งแต่ท่าน สีล ภาวนา

ถ้าเรื่องหลักของท่าน การเสียสละ การทำอะไรการผิดพลาดบ้าง มันก็เป็นอีกส่วนหนึ่ง ถ้าเรื่องของศีลของภวานามันก็เป็นอีกส่วนหนึ่ง ฉะนั้นผลกระทบมันก็แล้วกันไป ถ้าพูดถึงสิ่งที่ทำแล้วมันก็แล้วกันไป ถ้าคิดแบบวิทยาศาสตร์ คิดแบบนี้มันจะทำให้เราเดือดร้อนแล้วทำให้เราทุกข์ตลอดไป ทุกข์ตลอดไปสิ่งที่กระทำที่ผิดพลาดมาแล้ว ธรรมของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า อริยวินัย ผู้ใดทำความผิดแล้วสำนึกผิดปลงอาบัตินี้คือ อริยวินัย เหมือนทางโลกเห็นไหม เหมือนเป็นการชี้มุมทรัพย์

ถ้าเราทำผิดพลาด เราหลงเราไม่เข้าใจตัวเอง ถ้าใครชี้ความบกพร่องของเราแล้ว เราแก้ความบกพร่องอันนั้น อันนี้จะเป็นประโยชน์มาก แต่ถ้าเราเข้าใจผิดเขาจะชี้ความผิดพลาดของเรา ส่วนใหญ่พอชี้ความผิดพลาดของเรา เราโกรธมากเลยเพราะเราไม่รู้ว่าเราผิดพลาด เราไม่ยอมรับใช้ไหม เขาชี้มา โห้ย ไอ้เนื้อใจจืดจางไอ้คนนี้จะทำลายเรา มันยิ่งโกรธเข้าไปใหญ่ เพราะอะไร เพราะเรามีวิชา เรามีคบบอดคนชี้มาเราก็ไม่เข้าใจ แต่ถ้าหัวใจเราเปิดเห็นไหม ถ้าคนชี้มาหัวใจเปิด กรณีอย่างนี้เราคิด

พอพูดอย่างนี้ เราพูดถึงหลวงตาทุกทีเลย หลวงตาตอนหลวงปู่มันท่านเสียแล้ว โอ้โฮ ไปนั่งร้องไห้เลย นั่งร้องไห้ตลอดเวลา ร้องไห้ขนาดที่อยู่กับหลวงปู่มัน ตัวต่อตัว เพราะหลวงปู่มันท่านเสียแล้ว นอนอยู่ศพนะ ท่านบอกเลยท่านไปนั่งอยู่ที่ปลายเท้า ร้องไห้อยู่ครึ่งคืน พอเสร็จแล้วหลวงปู่มันเสียปั๊บ พระก็ล้อมรอบกันอยู่ใช่ไหม พอพระจากไปแล้วไม่มีใครแล้วท่านก็นั่งอยู่องค์เดียวกับศพ มันรำพันขึ้นมาในใจ โอ้ใจดวงนี้มันก็ไม่ค่อยฟังใครแล้วนี่ก็ได้ครูบาอาจารย์มาตลอด สุดท้ายครูบาอาจารย์ท่านก็นิพพานไปแล้ว ต่อไปนี้ถ้าจิตมันมีปัญหามันจะไปตามใคร จิตดวงนี้มันไม่ยอมฟังใครแล้วมันจะไปตามใคร นั่งรำพันเสียใจตลอดเวลา

แล้วพอเผาศพเสร็จแล้ว ท่านก็ไปภวานาต่อ ไปเจอจุดและต่อม ท่านบอก ถ้าหลวงปู่มันอยู่ท่านสำเร็จไปเลย หลวงปู่มันไม่อยู่ท่านหาอยู่อีก ๘ เดือนต้องล้มลูกคลุกกลาน เพราะมันไปตามใคร ประสาธนะ เราทำงานเป็นแต่งงานบางอย่างเรายังไม่เข้าใจเราไปตามคนที่ทำงานไม่เป็นเขาจะบอกเราไปนอกกลุ่มนอกทางหมดเลย แต่ถ้าคนทำงานเป็น แล้วอาจารย์ของเราที่ทำงานที่ดีกว่าเราหรือทำงานรอบคอบกว่าเรา เราไปตามที่เดียวท่านจะบอกทำงี้ๆ จบเลย

นี่ก็เหมือนกัน ถ้ามันมีคนชี้ทางที่ถูกต้องแล้วเราทำต่อไปมันก็ผ่านไป แต่ถ้ามันไม่มีล่ะ ที่นี้บอกว่ากรรมนะสิ่งที่มันผ่านมาแล้วก็คือผ่านมาแล้ว ถ้ามันผ่านมาแล้วไม่ต้องเสียใจ เราก็ต้องพิสูจน์เอา นี่มันเป็นบทเรียน บทเรียนว่าเราไม่เข้าใจเราก็แจกไปกับเขา ขณะที่แจกไปกับเขา ตอนที่แจกอยู่ก็เข้าใจว่าเป็นนมที่มีคุณภาพ แล้วยังมีความมูมานะยังแจกมากเข้าไปใหญ่เลย แต่ที่นี้พอมีความเข้าใจแล้วสิ่งที่ความเข้าใจอันนี้คือบุญแล้ว คนเรานี่แก้ทิฐิแก้ยากที่สุดเลยแก้ความเห็นของคนนี่แก้ยาก ทุกคนเวลาบวชใหม่ๆ เข้ามาทุกคนเลยบอกว่าอยากจะไปเอาพ่อแม่ เราบอกพ่อแม่เนี่ยเอายากที่สุดเลยเพราะอะไร คำว่าแก้ยากๆ เพราะพ่อแม่เราเลี้ยงลูกมากับมือ แล้วลูกจะมาสอนพ่อแม่เนี่ยยากมาก

ฉะนั้นบอกว่าการจะแก้เนี่ยเราทำตัวเราให้ดีที่สุด อย่างลูกของเราพ่อแม่คนไหนก็แล้วแต่เลี้ยงลูกจะรู้ว่าลูกของเราเป็นยังไง แล้วลูกเราไปบวชไปเรียนมาหรือไปประพาศปฏิบัติมา ลูกเราดีขึ้น มันจะเห็น เอ๊ะ ทำไมดีขึ้นขนาดนี้ ไอ้ดีขึ้นอันนี้มันก็สนใจ ไอ้สนใจมันก็ศึกษา พอศึกษามันแก้ไขด้วยตัวมันได้ แต่ถ้าเรายังเหมือนเดิมตอนบวชก็ยังเหมือนเดิม แล้วจะไปแก้พ่อแม่ เราบอกที่ต้องเอาตัวเราเอาความรู้สึกของเรา เอาพฤติกรรมของเราที่มันเปลี่ยนแปลงให้ท่านเห็น พอท่านเห็นท่านจะสนใจ นี่พ่อแม่เ๊ย

อันนี้ก็เหมือนกัน สิ่งที่เรายังไม่เข้าใจเรายังไม่เห็นเรายังไม่รู้ มันรู้เองไม่ได้หรอก แต่ถ้าเราเปลี่ยนแปลง เราเปิดกว้างขึ้นมา เราจะมีอะไรผิดอะไรถูก การแก้ทิฐิของคนแก้ยากมาก การแก้กิเลสเนี่ยหลวงปู่มันยังบอกเลย แก้จิตนี้แก้ยากนะ เห็นไหมพระนี่ท่านบอกให้ปฏิบัติมา การแก้จิตนี้แก้ยาก แล้วผู้เฒ่าจะแก้วะ คือท่านบอกท่านมีประสบการณ์ ท่านจะแก้ให้เรา ที่นี้การแก้ให้เรา ที่นี้ไอ้ที่ว่านมเมลามินหรือไม่เมลามินเพราะตอนที่เราปฏิบัติไม่เป็นเราไม่มีพื้นฐานอะไรไหม พอเขาอธิบายยังไงเราก็เชื่อเขาไปเพราะเขาอธิบายแบบวิทยาศาสตร์ สิ่งนั้นเป็นเช่นนั้น

ที่นี้คำว่าวิทยาศาสตร์มันเป็นทฤษฎี คุณเทคนิคสัมพัทธ์ชนิดต่างๆ ทุกคนอธิบายได้หมด คุณตอนนี้ยุโรปเขากำลังชุดอโมงค์เขาจะทำบิกแบงกันอยู่ เขาจะพิสูจน์ว่าจุดกำเนิดมันเป็นยังไง ทฤษฎีเขารู้กันหมด แต่ไม่มีใครเคยรู้เคยเห็น ทฤษฎีเข้าใจกันหมดนะ นี่ลงทุนไปก็หิ้นล้านแล้วนะ ชุดอโมงค์กันนะ แล้วจะเกิดปรากฏการณ์บิกแบงกันนะจะดูกันนะ ทฤษฎีคือทฤษฎีนักวิทยาศาสตร์ทั้งโลกเลยไม่เคยเห็นไม่เคยรู้ ใครรู้มั่งลงทุนเป็นหมื่นๆ ล้าน จะพิสูจน์กันนะจะพิสูจน์ว่ามันเป็นยังไง

ไอ้นี้ก็เหมือนกัน เวลาบอกเมลามีนหรือไม่เมลามีน เวลาเขาอธิบายเป็นวิทยาศาสตร์ ก็เหมือนทฤษฎี ไอ้โฮ นักวิทยาศาสตร์ด็อกเตอร์ทั้งนั้นเลย ศาสตราจารย์ทั้งนั้นเลย แต่ไม่เคยเห็น ฉะนั้นพอไม่เคยเห็นขึ้นมา มันจะรู้ว่าเมลามีนหรือไม่เมลามีน เพราะมันเหมือนเรา คูสึปลาส่วนใหญ่มันก็อยู่ในน้ำใช่ไหม นกมันก็อยู่บนอากาศ นกมันบินได้ ทีนี้เวลาสิ่งที่เมลามีนหรือไม่เมลามีนคือคำสอนเขานั้นล่ะ มันขัดแย้งกัน มาบอกไอ้โฮ ปลานี้มันอยู่บนยอดไม้ล่ะ

ไปเจอปลาอยู่ ๔-๕ ตัว มันอยู่บนยอดไม้มันโตบนยอดไม้ ไอ้พวกเมลามีนมันก็เชื่อ เออ ปลาพิเศษมันอยู่บนยอดไม้ ก็เลยปั้มซีดีแจกกันใหญ่เลย ปลามันอยู่บนยอดไม้ ปลามันอยู่บนยอดไม้ แต่คนที่เขารู้ว่าปลามันอยู่ในน้ำ เมลามีนไม่เมลามีนมันอยู่ตรงนี้ ตรงที่ความจริงหรือไม่เป็นความจริงแต่เราไม่รู้ พอคนไม่รู้เขาบอกนี่ปลามันอยู่บนยอดไม้มันก็ปลาตะเพียนทองไง เขาแขวนไว้หาลูกเด็กเป็นพวงๆ เลย ไอ้เด็กนอนในเปลก็เห็นปลาแขวนไว้บนอากาศ แต่ปลาอะไรอยู่บนอากาศปลามันอยู่บนน้ำทั้งนั้นล่ะ ปลาไม่อยู่บนอากาศหรอก ถ้าพวกนายพรานที่เขาหาปลาเขารู้ ถ้าใครไปหาปลาบนอากาศไอ้คนนั้นมันจะอดตาย แต่ถ้าใครหาปลาในน้ำ ไอ้คนนั้นมันจะเป็นเศรษฐีมันจะได้ปลาไปขาย

ในการปฏิบัติก็เหมือนกัน มันค้นไปที่ไหนมันก็ค้นไปที่กายกับใจนี่ แล้วมันจะตั้งสติยังงัยทำสมาธิยังงัยศีล สมาธิ ปัญญามันทำยังงัย นั่นนะปลาอยู่ในน้ำ แล้วมันจับได้ เห็นได้ รู้ได้ พอรู้ได้ อ้อ นี่เมลามีนหรือไม่เมลามีนมันอยู่ตรงนี้ไง ถ้ามันไม่มีนายพราน ถ้าไม่มีพวกที่จับปลาในน้ำ มันก็ว่าปลาตะเพียนทองที่เขาแขวนหาลูกเด็กเป็นปลา เป็นปลาไหม เป็น ปลาสมมุติไง เขาสมมุติว่าปลาแขวนไว้ใช่ไหม ไอ้เด็กมันนอนเล่นอยู่เห็นปลามันก็ดีใจ ไอ้โฮ ปลา ปลาเป็นอย่างนั้น

ทีพุดนี้ เราจะให้เห็นว่าไอ้มันเป็นอดีตไปแล้ว สิ่งที่เป็นอดีตมาแล้วพระพุทธเจ้าสอนว่าอะไรที่เป็นอดีตทำผิดพลาดมาแล้วระลึกได้สิ่งนั้นไม่ดีเลย ไม่ควรทำเห็นไหม สิ่งที่เป็นอดีตมาแล้วก็แล้วกันไป ทีนี้มันจะแก้ไขยังงัย เราก็ปฏิบัติของเรา ถ้าการปฏิบัติของเราทำให้เราถูกต้อง ไอ้กรรมนั้น ถ้ามันอย่างประสาเราว่า กรรมที่เขาทำกันอยู่นั้นะ สิ่งที่เขาแจกออกไปเพียงให้สนใจปฏิบัติ แต่กรรมมันจะไปอยู่ตรงที่ว่า เจ้าของเมลามีนนี่บอกว่าเมลามีนนี่บริสุทธิ์ แล้วเมลามีนนี่กินแล้วดี เรามีกว่าคนที่ปฏิบัติแล้วให้ขันให้ตอนอันนั้นมันหลอกซ้ำหลอกซาก

แต่ถ้าปฏิบัติไปไม่มีใครรับประกัน เขาก็ต้องปฏิบัติไปตามของเขา แต่ถ้าคนที่ปฏิบัติแล้ว โอ้คนนี้นะภาวนาเก่งนะ คนนี้ได้ขั้นหนึ่ง คนนี้ได้สองขั้น ไอนี้มหาโจรเลย ฉะนั้นเรายังไม่ถึงเป็นมหาโจร เราอย่าไปเสียใจกับมัน ความผิดพลาดของคนมันมี องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปปฏิบัติกับเจ้าลัทธิต่างๆ นะ ๖ ปี นั่นก็ผิดหมด นั่นก็เมลามินเหมือนกัน ไปอยู่กับเจ้าลัทธิต่างๆ เขาสอนนะ อาหารดาบส บอกเลยเจ้าชายสิทธัตถะ ได้สมบัติ ๘ เหมือนเราตั้งสอนลูกศิษย์ได้ พระพุทธเจ้าบอกไม่เอา นี่ก็เมลามิน

พระพุทธเจ้าบอกกินไม่ได้ อยู่กับสมบัติมันก็อยู่แค่นั้นละท่านไม่เอา ท่านไม่เอา เพราะอะไร เพราะท่านมีสติปัญญาของท่าน ฉะนั้น ไอ่เรื่องผิดพลาด โลกมันเป็นอย่างนี้ ไม่ต้องทุกข์ใจจนเกินไป เพียงแค่เราเข้าใจว่าเมลามินหรือไม่ นี่มันก็เป็นบุญของเราแล้ว ถ้าไม่เป็นบุญของเรานะ เราก็จะใช้นมอย่างนี้ ชีวิตเราจะอยู่อย่างนี้ ในร่างกายเราจะมีพลาสติกทั้งตัวเลย ถ้าเรากินทุกวันๆ ฉะนั้นพอเรารู้ว่ามันผิดพลาดไปแล้ว เราก็ไม่เอาแล้ว เราผลักออกไปแล้วมันก็จบกัน

เราทำความดีของเราไป นิวคนไม่เท่ากัน ความเห็นของโลกไม่เหมือนกัน ลัทธิศาสนาต่างๆ ของโลกเห็นไหม หลวงตาจะบอกเลย ศาสนาพุทธนี่เป็นศาสนาประเสริฐที่สุด ศาสนาอื่นเป็นศาสนาของคนมีกิเลส ศาสนาพุทธเป็นศาสนาของคนสิ้นกิเลส ทีนี้ศาสนาสิ้นกิเลสคือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ปฏิญาณตนว่าเป็นศาสดาเป็นผู้สิ้นกิเลส ศาสนาอื่นก็มีศาสดาแต่ไม่ปฏิญาณตน ไม่ปฏิญาณตนว่าสิ้นกิเลส เพราะสิ้นกิเลสมันสิ้นยังงี้ ถ้าปฏิญาณตนว่าสิ้นกิเลสเขาจะถามเลยว่าสิ้นยังงี้

เพราะในลัทธิต่างๆ ศาสนาต่างๆ มันมีการโต้เถียงกันตลอดเวลา มีการตรวจสอบกันอยู่ตลอดเวลา ถ้าบอกสิ้นกิเลสสิ้นยังงี้ แต่เขาบอกไม่สิ้นกิเลส เขาบอก เขามีคุณสมบัติ เขามีคุณความดี ก็ดีตามประสาพูด แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก่อนออกบิณฑบาตไปแะตามลัทธิต่างๆ ก่อนบิณฑบาต ถ้ายังไม่ถึงเวลาบิณฑบาตจะไปเจอเจ้าลัทธิต่างๆ จะไปคุยกัน ตอบปัญหาหมด ตอบปัญหาได้ นี่ก็เหมือนกันถ้าสิ้นกิเลส สิ้นกิเลสเพราะอะไร อะไรทำให้สิ้นกิเลส แล้วกิเลสเวลาตายไป มันตายยังงี้ แล้วมันสะอาดยังงี้ อย่างนี้มันจะเข้าใจได้หมดเลย

อันนี้จะบอกว่า พูดถึงเรื่องกรรม กรรมมากไหม กรรมมากก็หมายถึงว่า ทำให้คนหลงทางมันก็กรรม แล้วหลงทางแล้วยังไปย่ำให้เขาหลงมากไปอีก มันก็กรรม แต่ในเมื่อเรารู้แล้วเราก็จบ กรณีอย่างนี้ประสาธนะ ถ้าคนเป็นคนดีเห็นสังคมเขาถือโกงกันเราก็ทุกข์แทนเขา แต่ถ้าเราจะไปคืบรนนะ เราก็คุยกับพระเหมือนกัน พระบอกเราบอกไอ้โน่นผิดไอ้นี้ผิด ทำไมหลงพอไม่จัดการละ เขาคิดผิดเขาไม่คิด เพราะอะไรรู้ไหม เพราะเราไม่ใช่ผู้เสียหาย เราไม่ใช่ผู้เสียหายเราไปแจ้งความอะไรไม่ได้หรอก

ถ้าเราแจ้งความมันเป็นเรื่องระหว่างคนอื่นเขาทำผิดพลาดกัน เราก็ได้แต่มองแล้วสลดสังเวชใช่ไหม แต่ถ้ามันถือโกงเราสิ เราจะแจ้งความได้ใช่ไหม นี่ทำไมไม่ทำอย่างนั้นทำไมไม่ทำอย่างนี้ เราจะบอกว่าโลกนะ ปัญญาของคนมันหลากหลาย แล้วปัญญาของคนมันหลากหลายแล้วเราจะไปรับผิดชอบสังคมอย่างนั้นทั้งหมดมันไม่ไหว แต่ถ้าเราทำคุณงามความดีของเราแล้วเขาเห็นดีตามนั้นมันอีกเรื่องหนึ่งนะ แต่ถ้าเราจะไปจัดการเองทั้งหมด มันเป็นไปได้ไหม

ถาม : ๒. ผู้ที่แจกเมลามินแล้วเริ่มอะใจแต่ยังไม่แน่ใจว่านมนี้มีเมลามินจริงหรือไม่ ยังแจกต่อไปคนประเภทนี้จะได้ผลกระทบแรงกว่าประเภทแรกไหมครับ

หลวงพ่ : เจตนามันสำคัญนะ เพราะเขาเริ่มอะใจ แต่ยังไม่แน่ใจเห็นไหม เริ่มอะใจแต่ยังไม่แน่ใจก็ยังไม่แจกอยู่ อย่างนี้แสดงว่าเขาว่าคนไม่มีจุดยืน ในปัจจุบันส่วนใหญ่แล้วคนเป็นอย่างนี้หมดทั้งโลก นั่นก็ไม่ใช่ไรนี่ก็ไม่ใช่ไร มันเรื่องของเขาไม่ใช่เรื่องของเรามันก็ต่างกันไปอย่างนี้แหละ เพราะว่าเขาไม่มีจุดยืน ถ้าพูดอย่างนี้คนเรานี้ละ เวลาเราปฏิบัติทำไมเราทำสมาธิไม่ได้ละทำไมปัญญาเราไม่เกิดละ เพราะเราไม่จริงจังเหมือนความคิดเรา ๕๐ : ๕๐ ความคิดเรากิ่งๆ อันนี้ก็เหมือนกัน มันกิ่งๆ แล้วคนกิ่งๆ ดิก็ทำชั่วก็ทำ อย่างนี้เยอะ

ถ้าดิก็ทำชั่วก็ทำ มันไม่มีจุดยืน มันไม่มีสิ่งใด เขาจะทำยังไงมันก็เรื่องของเขาไป ไอ้เนี่ยมัน เรื่องของกรรมเป็น อจินไตย พอเรื่องของกรรมเป็นอจินไตย แล้วเราจะพูดให้มันแน่นอนตายตัวไปเนี่ยมันไม่ได้ อย่างเช่น เวลาทำบุญใครสร้างกุฏิจะได้วิมานอยู่บนสวรรค์มีคนเขาถามเรานะ จริงหรือ ได้วิมานจริงๆ หรือเปล่า แล้วเราจะยืนยันยังงี้ว่าเขาสร้างกุฏิแล้วเขาจะมีวิมานบนสวรรค์ มันมีอยู่ในตำรามันมีอยู่ในพระไตรปิฎก เวลา

พระไตรปิฎกเห็นใหม่ เวลาคนเขาสร้างวิมานเขาสร้างกุฏิ เขาสร้างให้ทาง
พระพุทธรูปแล้วมันเกิดวิมานบนสวรรค์ใหม่

พระโมคคัลลานะไปเที่ยวไปดูมา พระพุทธเจ้าก็บอกว่าใช่ว่าใช่ ที่นี้คำว่าใช่มันก็เป็นเพราะว่าเขาเจตนาเขาบริสุทธิ์ใหม่ แต่ของเราเหมือนเราทำนี้ เราทำไม่บริสุทธิ์ใหม่ เราอยากได้วิมานนะจริงๆ มันอยากได้วิมาน ไม่รู้ทำยังไงก็เลยไปสร้างกุฏิคือจิตใจมันอยากได้วิมาน มันไปสร้างกุฏิ นึกว่าสร้างกุฏิแล้วมันจะได้วิมาน เราจะบอกว่าถ้ามันมีการต่อรองในใจเรามีการต่างๆ บุญของเรามันไม่สะอาดบริสุทธิ์บุญนี้มันน้อยลง แต่บุญที่สะอาดบริสุทธิ์นะ เราให้ด้วยความสะอาดบริสุทธิ์มันเกิดโดยธรรมชาติ มันเกิดโดยสังกรรม

ที่นี้พอเราไปศึกษาแล้ว เรารู้แล้ว การปฏิบัติก็เหมือนกัน สมาธิจะเป็นอย่างนั้น ปัญญาจะเป็นอย่างนั้น ทุกอย่างจะเป็นอย่างนั้นคิดกันไปเองหมดเลย เราเลยสร้างภาพเป็นธรรมะสร้างหมดเลย มันไม่เป็นความจริงเลย ถ้าความจริงมันจะเกิดอย่างที่ว่านี้ มันโดยสังกรรม ฉะนั้นที่บอก เขาเริ่มเอะใจ ประเภทนี้ผลกรรมจะแรงใหม่กับประเภทแรกอย่างไหนจะแรงกว่ากัน มันเหมือนคนเราพอมันสำนึกแล้ว มันพยายามจะหาเหตุหาผล คนอย่างนี้มันอยู่ที่เจตนาของเขา เขาเรียกว่าอยู่ที่เหตุปัจจัย

กรรมมันอยู่ที่เหตุปัจจัย อย่างเรานี้ละ ถ้าจะบุญและกรรม กรรมเราจะแรงมาก เพราะอะไร เราอาฆาตเคียดที่แค้นฝังหุ่นเลย แล้วก็ตั้งใจทำเลยนะ แล้วก็ทำด้วยความสะใจ อันนี้กรรมแรงมาก แต่ถ้าเราเคยแค้นฝังหุ่นเลย แต่ใจเราให้อภัยแล้ว พอเจอกัน มันเป็นกรรมของเขา เขาอาจจะผิดพลาด อย่างเช่นเราขับรถไปชนสัตว์ มันก็มีกรรมทั้งสองฝ่าย หากเขายังมีกรรมของเขาอยู่ เขาอาจจะสะดุดหกล้มโดยที่เราไม่ได้ทำก็ได้ ถ้าอย่างนั้นกรรมแรงใหม่มันอยู่ที่เจตนา หนึ่งอยู่ที่เจตนาอยู่ที่ความเป็นไป

ฉะนั้น กรณีอย่างนี้จะบอกว่า คนที่ยังเจออยู่เขาจะกรรมแรงกว่าเรา เราเลิกเจอแล้วจะไม่มีกรรม เพราะคนทำมาก เขาทำก็เป็นกรรมของเขา เราทำก็เป็นกรรมของเรา ถ้าเราเข้าใจแล้วเราเลิกเราละแล้ว เราทำความถูกต้องแล้วมันก็ควรจบแล้ว เราทำความดีของเราไปเถอะ ถ้าเราทำความดีของเรา เช่น หลวงตาท่านพูด ท่านบอกเลยใครจะทำชั่ว

ยังงใครจะทำยังงเรื่องของเขา เราจะทำความดีวะ คือเราทำความดีของเรา ถ้าเขาเห็นความดีของเรา เขาเห็นว่าเป็นความดีจริง เขาจะทำได้ย นั่นก็เป็นบุญของเขา

ถ้าเขาไม่เห็นความดีของเรา เราทำความดีเขาเห็นว่าเป็นความผิดพลาด เขาทำความชั่วของเขา เขาเป็นความดีเขาจะทำของเขาไปก็เรื่องของเขา คือเราไม่สามารถไปเปลี่ยนแปลงความคิดเขาได้ เว้นแต่เราทำความดีของเราตลอดไป จนเขาเห็นความดีของเราแล้วเขาเปลี่ยนแปลงใจของเขา โอ้ความดีอย่างที่บอกพ่อแม่กับลูก ถ้าลูกทำความดีทำมาดีพ่อแม่เห็นว่าลูกทำดีพ่อแม่จะสนใจ ทำไมสิ่งใดทำให้ลูกเราปรับปรุงตัวเองได้พ่อแม่จะเริ่มสนใจ พ่อแม่จะเริ่มประพฤติปฏิบัติ

ไอนี้ก็เหมือนกัน เขาจะแจกอยู่ หรือ เขาไม่แจกอยู่เพราะว่าเขายัง ๕๐ : ๕๐ อยู่ เขายังไม่แน่ใจของเขามันก็เรื่องของเขา แต่ถ้าเราทำความดีของเราแล้วถ้าเราทำความดีของเราแล้วเขาเปลี่ยนใจมา โอ้โฮ ด้วยตัวอย่างด้วยแบบอย่างหนึ่งตัวอย่างดีกว่าร้อยคำสั่ง ร้อยคำสอน หนึ่งตัวอย่างเราทำตัวอย่างของเราให้ดี เราปฏิบัติตัวเราให้ดี แล้วถ้าเขาจะเห็นดีเห็นงามด้วยเขาเปลี่ยนใจได้ เราก็เท่ากับสอนเขาโดยไม่ได้สอน การสอนโดยสอนโดยปากเปียกปากแฉะนั้นอย่างหนึ่ง การสอนเขาโดยสอนเป็นตัวอย่างอย่างหนึ่ง การสอนเขาโดยทำชีวิตแบบอย่างของเราไม่ต้องสอนเขาก็อีกอย่างหนึ่ง การสอนที่ประเสริฐที่สุดคือการไม่สอน การสอนที่ประเสริฐที่สุดคือเรานั่งเฉยๆ เราทำของเราเนี่ย เขาเห็นตัวอย่างดี แล้วเขาทำตามนี้ ประเสริฐที่สุดเลย กรรมไหนจะแรงกว่ากัน

ถาม : ๓. ผู้ที่แจกนมเมลามินแต่ไม่ใช่ผู้ผลิตนมมันทั้งๆ ที่รู้อยู่แก่ใจว่าผู้รับจะได้รับผลอย่างไร

หลวงพ่ : เราแจกไปโดยเราไม่รู้เขาเรียกสาขานุญสาขกรรม เวลาพระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้ว พระพุทธเจ้าบอกเลยว่า คนนี้เข้ากันโดยธาตุ ท่านบอกนะ ลูกศิษย์พระสารีบุตรจะเป็นผู้ที่มีปัญญา คือคนฉลาดมีปัญญาคุยกันเรื่องปัญญาจะเข้าใจมาก ลูกศิษย์พระโมคคัลลานะชอบมีฤทธิ์พวกชอบฤทธิ์ชอบเดช ก็ไปหาอาจารย์ที่ชอบฤทธิ์ชอบเดช ลูกศิษย์ของเทวทัตพวกลามกจกเปรต เป็นลูกศิษย์เทวทัตหมดเลย เขาก็เข้ากันโดยธาตุพอเข้ากันโดยธาตุ ธาตุเขาชอบ เขาเข้ากันได้ เขาก็จะเข้ากัน ถ้าธาตุเขาไม่ชอบนี่เห็นไหม สิ่งที่ใช้ปัญญา พระสารีบุตรใช้เหตุใช้ผล เราชอบพุทโธๆ ชอบใช้ฤทธิ์มันก็เข้าใจได้ยาก

แต่ถ้าพูดถึงใช้เหตุใช้แล้วเราก็จบใช้เหตุใช้ผลไปฟังพระสารีบุตร อ้อ ถูกต้อง อ้อ ถูกใจนี้ เข้ากันโดยธาตุ นี่คนที่เข้ากันโดยธาตุ เข้ากันโดยธาตุคือสายบุญสายกรรม ฉะนั้นพอสายบุญสายกรรมนี้ ทั้งที่รู้อยู่แก่ใจว่าจะได้ผลอย่างไร ไม่ใช่ผู้ผลิตมันก็เป็นสายบุญสายกรรม ถ้าเราเห็นดีเห็นงามแจกไปกับเขา ผู้แจกแต่ไม่ใช่ผู้ผลิตทั้งๆ ที่รู้อยู่แก่ใจ ถ้ารู้อยู่แล้วมันก็รู้ว่าผิด ทั้งๆ ที่รู้อยู่แก่ใจ คำว่ารู้อยู่แก่ใจนี้มันแปลกนะ ถ้าเรารู้อยู่แก่ใจว่ามันเป็นเมลามีนอยู่แล้ว คือมันไม่ถูกต้องอยู่แล้ว เราจะไปแจกทำไม แต่ถ้าเรายังแจกอยู่ แสดงว่าจิตใจเรารู้ว่าผิด เหมือนเรา เรารู้ว่าผิดแล้วยังทำอยู่เราก็จบไม่ได้

แต่ส่วนใหญ่แล้วเราก็คือเป็นอย่างนั้นกันหมด รู้ว่าผิดแต่ฝืนกิเลสไม่ได้ ไอ้ฝืนกิเลส มันก็ไปอย่างหนึ่งนะ ไอ้แจกไปมันเป็นผลให้คนอื่นมีโทษ แต่ถ้าเรามีหลักมีเกณฑ์ขึ้นมา เรารู้ว่าผิด เราไม่อยากทำหрок ของไม่ดีเราก็มองอยู่แล้ว เรารู้ว่าของไม่ดีแล้ว เอาไปให้คนอื่นได้ยังไง ถ้าเรารู้ว่าของไม่ดีแล้วเอาให้คนอื่น ยกตัวอย่าง เราไปฆ่าผู้อื่นตายเวลาฆ่าผู้อื่นตาย พระฆ่าผู้อื่นตายก็ปาราชิก โยมฆ่าผู้อื่นตายก็ติดคุก ๒๐ ปีนี้ฆ่าผู้อื่นแล้วฆ่าตัวเองตายทำไมมันบาปกว่าฆ่าผู้อื่นละ

เราฆ่าคนอื่นตายมีผลทางโลก แต่เวลาตายนี้เป็นบาปเป็นกรรม แต่ถ้าฆ่าตัวตาย บาป ๕๐๐ ชาติใช้ไหม ต้องฆ่าตัวตายอีก ๕๐๐ ชาติ ทำไมฆ่าตัวเองตายบาปมากกว่าคนอื่นตายละ บาปนี้มากกว่าแต่ทางโลกนะฆ่าตัวตายจบเพราะมันตายไปแล้วไม่มีผู้รับโทษ แต่เราถ้าฆ่าผู้อื่นตายนะ ๒๐ ปีตัดสินจำคุก ๒๐ ปี เจตนาฆ่าคนตาย แล้วถ้ายังหัวตายโป้ง! ใครติดคุกละไม่มีใครติดคุกแต่ยังตัวเองตาย โป้ง! นี่ บาปมากกว่าฆ่าผู้อื่นตาย

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่อยู่แก่ใจแล้วไปแจกคนอื่นทำลายคนอื่นแล้วถ้าทำลายเราละ แล้วเรารู้อยู่แล้วเราไม่ควรทำ ทีนี้มันทำไปแล้วก็แจกไป นมเมลามีน! เขาถามไอ้ที่ตอบนี้ เราจะตอบเพราะว่าเรารู้ว่าเขากังวลใจ คนเรานี้จะทำอะไรผิดไปแล้ว แล้วสำนึกผิดมันจะมีอะไรฝังใจ พอฝังใจนี้ตอบเพราะฝังใจ แต่จริง ๆ แล้วไม่อยากจะพูด เพราะมันมีเขามีเราอยู่ เรื่องมันควรจบกันไปแล้ว

ถาม : ๓๓. นิमितกับความฝืนต่างกันอย่างไร ขอกราบเรียนว่า นิमितกับความฝืนต่างกันอย่างไรเจ้าคะ เพราะโยมเคยอ่านเจอคำเทศน์ของหลวงตา เรื่องที่ ท้าวสักกะ เทวราช มาขอพินหลวงตา แล้วมีตอนหนึ่งหลวงตาท่านบอกว่า อันนี้เป็นความฝืนไม่ใช่

นิมิต ก็เลยสงสัย เพราะเคยเข้าใจว่าความฝันใช้สำหรับ ฌราวาส แต่ นิมิตใช้สำหรับพระเวลาที่พระฝัน แต่หลวงตาท่านพูดทั้งเรื่องฝันและนิมิต ทั้งสองอย่างนี้แตกต่างกันอย่างไร

หลวงพ่ : เอาโดยหลักก่อน ฝันก็คือนอนฝันนี้แหละ แต่ถ้านิมิตนะคือเรานั่งจิตสงบแล้วเห็นภาพ คำว่านิมิตเพราะเรามีสติเพราะเรารู้สึกตัวอยู่ มันไม่ใช่นอนฝัน นอนฝันนี้เรานอนหลับไปแล้วฝันเห็นภาพ นั่นคือฝัน แต่ถ้านิมิตเรานั่งอยู่นี่ พอเรานั่งอยู่เรากำหนดพุทโธหรือทำความสงบของใจเราเห็นภาพอะไรขึ้นมา เห็นเป็นแสงสว่าง คือนิมิต เห็นอะไรคือนิมิต นิมิตคือเรารู้ตัวอยู่เราเห็นอยู่ชัดๆ มีสติสัมปชัญญะอยู่เรียกว่านิมิต แต่ถ้าฝันคือฝันไป

ฉะนั้น แต่หลวงตาบอกท่านนั่งฝันไป บางทีท่านถือว่าเป็นนิมิต บางทีท่านถือว่าฝัน นิมิตกับความฝันแตกต่างกันอย่างไร นิมิตคือนั่งจิตสงบ ที่นี้นั่งจิตสงบเราเห็นภาพ แต่ถ้าเรานั่งหลับ เวลาเรานั่งไปจิตเรามันจะวูบหายไป แล้วเราหลับไปเลยนั่นคือฝัน เพราะไม่มีสติแล้ว นั่งอยู่แต่ไม่ใช่มนิมิตมันฝันไป แต่ถ้านิมิตมันต้องมีสติ จิตสงบ โทษนะเหมือนเรานั่งเห็นอย่างนี้เรานั่งมองเห็นด้วยตานี้ละ แต่มันไม่ได้เห็นด้วยตาเรา มันเห็นด้วยใจเพราะเราหลับตาอยู่ เราหลับตาอยู่พอจิตมันสว่าง จิตมันลงเป็นสมาธิ มันเห็นหมดเลย มันเห็น

อย่างเช่นเราจับอยู่เห็นไปที่บ้าน เพราะบ้านเรารู้อยู่แล้วบ้านเป็นไง เห็นที่บ้านเห็นในบ้านมีคนอยู่ก็คนก็คน นี่นิมิตเพราะว่าจิตมันมีสติอยู่ แต่ฝันเวลานั่งหลับเวลาเรานั่งแล้วหลับไปเลย เราก็ดูฝันไปที่บ้านนั่นละ ฝันไปที่บ้านเหมือนกัน ที่บ้านก็ไปเห็นคนอย่างนั้นอย่างนั้น เพราะอะไรเพราะมันฝันเอา เราจะบอกว่านิมิตสติมันดีกว่าไง ฉะนั้นแต่นิมิตนี้ใช้เรียก เรียกเวลาที่พระฝันแต่ที่หลวงตาพูด ไม่ใช่ นิมิตก็คือนิมิต พระนั่งนิมิตก็ได้พระฝันก็มี พระนั่งฝัน ฝันก็คือฝัน นิมิตก็คือนิมิต เพียงแต่ว่าเวลาหลวงตาท่านพูดถึงเรื่องฝัน

ส่วนใหญ่แล้วครูบาอาจารย์ ถ้าบอกว่านิมิตมันเป็นเรื่องของภาวนา แล้วคนมันจะเชื่อมั่น แล้วมันจะให้คุณให้โทษ ถ้าบอกว่าฝันมันเหมือนกับถ่อมตน บางทีพระที่ท่านรู้ท่านเห็น ท่านจะบอกว่าฝัน เพราะบอกว่าฝัน มันก็เป็นเรื่องสามัญสำนึกของมนุษย์ สิ่งที่เป็นไปได้ของมนุษย์ มนุษย์นอนฝันได้พระก็นอนฝันได้ มันไม่แบ่งแยก ไม่แยกไปว่า อันนี้มันมี คือแบบว่า เวลาครูบาอาจารย์หลวงปู่ หลวงปู่เราเจอบ่อยท่านจะบอกว่าเมื่อ

คินนอนฝันอย่างนั้น ฝันอย่างนั้น แต่เราฟังแล้ว เราจะต้องจับพิจารณาของเราว่ามันเป็นอะไร มันเป็นสิ่งใด ฉะนั้นถ้าฝันอย่างที่ว่า ฝันเหมือนกัน อย่างเช่น หลวงปู่ขาวครูบาอาจารย์ท่านฝัน เพราะพระอรหันต์ฝันมันก็เหมือนความจริงนี่ละ มันชัดเจน

แต่พวกเราฝัน ก็เลสเราท่วมหัว ฝันก็คือขี้เลื่อยฝันคือเรื่องไม่จริง แต่ถ้า ครูบาอาจารย์ท่านสะอาดบริสุทธิ์อยู่แล้ว นั่นท่านเป็นอย่างหนึ่ง ฉะนั้น นิमितกับความฝันแตกต่างกันอย่างไร ความฝันคือการนอนหลับแล้วฝัน

นิमित นิमितคือนั่งสมาธินั่งสมาธิจิตแน่วแน่มิมีความรู้สึกตัวทั่วพร้อม แล้วเห็นภาพนั้นขึ้นมา ถ้าเห็นภาพนั้นขึ้นมาเห็นใหม่ ดูเวลาครูบาอาจารย์ท่านบอกว่าเห็นภาพนั้นขึ้นมาเห็นทวดตาเห็นอะไร เวลาเราเห็น เราก็สงสัยเราก็กลับไปถามครูบาอาจารย์ใช้ไหม ครูบาอาจารย์บอกให้ย้อนกลับไปถามที่จิตเรา ถามที่จิตเรานั้นคืออะไร เราอาจจะรู้ขึ้นมาได้ แต่ถ้ารู้ขึ้นมาไม่ได้เราถามครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์เขาจะแนะนำให้ นี่คือนิमितหรือฝัน

ถาม : ๑๘. ผลทางด้านสมณะ หลังจากปฏิบัติตามที่หลวงพ่อบรรณา

๑. บริกรรมพุทโธๆ จนพุทโธไม่ได้ถ้าใช้ อานาปานสติ แล้วลมหายใจหายไป แม้พยายามหายใจแล้ว ความรู้สึกทั้งสองแบบแน่นหวั่นแน่นหน้าอกมาก บางครั้งรู้สึกเหมือนหูกจะดับแต่ไม่ดับ ควรอยู่กับความรู้ที่นั่นก่อน หรือรอให้คลายออกจากการแน่นก่อน แล้วค่อยพิจารณากายหรือพิจารณาในขณะนั้นได้เลย ถ้ารอให้คลายควรจะต้องรู้สึกอย่างไรจึงค่อยพิจารณา

หลวงพ่อบรรณา : ถ้ามันแน่นเวลามันแน่นต่างๆ นี่มันบีบคั้นขึ้นมาแล้ว จิตมันจะสงบมันมีอาการรื้อยแปดพันเก้า เวลาจิตจะสงบบางทีก็แน่น ถ้าแน่นแล้ว เพราะจิตมันไปฝังใจ พอฝังใจนี้ เหมือนแผ่นเสียงตกร่อง มันจะไปยึดอาการแน่น อาการเครียดต่างๆ อาการความรู้สึกต่างๆ ถ้าจิตมันจะสงบ อันนี้คือนะ ดีหมายถึงว่าโดยปกติของจิตทำเป็นปกติ มันไม่เป็นปกติอย่างนี้ ความไม่รู้ปกติอย่างนี้ แต่ถ้าจิตมันจะพลิก จิตมันจะเข้าสมาธิมันจะมีอาการอะไรของมันต่างๆ อาการแน่น อาการอะไรต่างๆ อาการปวดหัวอาการโยกคลอนต่างๆ

เรากำหนดพุทโธๆ ไปเรื่อยๆ พุทโธไปเรื่อยๆ ไม่ต้องไปสนใจ ไม่ต้องสนใจสิ่งใดเลย

คำถามอย่างนี้ไปถามหลวงตาเยอะมาก หลวงตาจะบอกทิ้งให้หมดกลับมาที่พุทโธ คือไม่ต้องไปรับรู้มันไม่ต้องไปรับรู้สิ่งต่างๆ แต่ เพราะพวกเรานี้สงสัย เราไม่เข้าใจเรื่องความรู้สึก เราไม่เข้าใจเรื่องตัวจิต เราไปเข้าใจเรื่องอาการแน่น อาการที่เราปวดหัวแน่นหน้าอกต่างๆ อาการที่มันเกิดขึ้นมานี้มันเป็นความรู้สึกเหมือนอาการปวด อาการปวดขานี้พุทโธมันชอบปวดแขนปวดขาต่างๆ เราก็ไปรู้อยู่กับความปวดเพราะความปวดมันชัดเจน แต่ไอ้ตัวความรู้สึกนี้หายาก พุทโธ ง่ายๆ นี่ เพราะจะให้จิตมันสงบที่นี้พอจิตมันสงบ

โดยธรรมดา เราคิดฟุ้งซ่านไปเรื่องข้างนอก แต่ถ้าเราพุทโธๆ อาการแน่นต่างๆ จิตมันจะหดตัวเข้ามา มันจะปล่อยความรับรู้สิ่งที่แน่นเข้ามา อย่างเช่นแน่นศรีษะแน่นหัวหนักหัวอึ้งเนี่ย จิตมันอยู่ที่หน้าอกไม่ได้อยู่ที่หัว ที่นี้เราพุทโธๆ ไปเรื่อยมันจะปล่อยวางสิ่งนั้นเข้ามา แต่เพราะว่าอาการแน่นมันชัดเจนมาก จิตนี้มันอุปาทานยึดอาการแน่นแล้วบอกจิตเป็นอุปาทานเลยจิตนี้มันยึด จิตนี้มันรับรู้อาการแน่นนั้นยึดอาการแน่นนั้น มันจะรู้แต่ตรงนั้นมันก็เลยไม่เห็นตัวความรู้สึก ถ้าเราไม่รับรู้สิ่งใดเลยเรารู้แต่พุทโธๆ หรือจิตเรามันจะปล่อยสิ่งนั้นเข้ามา ถ้าปล่อยสิ่งนั้นเข้ามา ตั้งสติแล้วปล่อยสิ่งนั้นเข้ามามันจะเป็นสติจะเป็นความจริงอย่างนี้

แล้วพอจิตมันสงบแล้ว จิตมันสงบนะ เราค่อยออกพิจารณากาย จิตมันสงบหรือจิตมันสบายเราพุทโธๆ พอจิตมันสบายเราพิจารณาได้แล้ว พิจารณากายนั้นนะ ถ้าพิจารณากายมันจะเป็น โลภียะ มันจะไม่เป็นวิปัสสนา ก็ไม่เป็นไร เพราะพุทโธ ะทั้งวันยันคำพุทโธๆ ๑๐ ปีก็พุทโธๆ อยู่มันทำให้เบื่อ แล้วพุทโธๆ พอมันสบายใจแล้วพิจารณากายไปเลย พอพิจารณากายไปแล้วมันฟื้นเพื่อนกลับมาพุทโธใหม่ พุทโธใหม่หัดทำไปอย่างนี้ปฏิบัติไปอย่างนี้เรื่อยๆ การประพฤติปฏิบัติ มันก็เริ่มต้นจากการผิดพลาด เริ่มต้นจากการไม่เป็นกันทุกคน

คนเขาเป็นแล้ว เศรษฐีไม่ต้องไปสอนเขาหรอก เขาหาเงินได้เต็มบ้านเต็มเมืองสอนไอ้คนจนๆ ไอ้คนไม่มีจะกิน เออ มีงั้นหัดทำมาหากินเดี๋ยวมีจะมีเงินใช้ ไอ้คนรวยแล้วก็ช่างมัน คนกวนนาเป็นแล้วก็เรื่องของเขา เราก็พิจารณาพุทโธๆ ของเราแล้วพอมันมี

ปัญญาขึ้นมามันมีความสบายใจขึ้นมาพิจารณากาย พอพิจารณากายมันเป็น โลกียะ จิตยังไม่เป็นสมาธิก็ไม่ใช่ เพราะไม่ให้มันอยู่กับพุทโธให้มันจำเจมันเครียดจนมันแน่นหน้าอกอะไรต่างๆ พิจารณาของมันพิจารณาพักกลับมาพอมันไม่ได้ ไปพุทโธใหม่

ถาม : ๒. ผมเคยส้อมหล่นครึ่งหนึ่งตอนปฏิบัติช่วงแรก ความรู้สึกทุกอย่างดับหมด หูดับสงบมีความสุขมากแต่ไม่นาน ความรู้สึกนี้ ไข่ อปปนาสมาธิ หรือเปล่าครับ ถ้าใช่ การปฏิบัติตามข้อหนึ่งไปเรื่อย ๆ สงบแนบแน่นไปเรื่อย ๆ จะถึง อปปนา ได้ไหมครับ หรือใช้ปัญญาพิจารณาจะถึง อปปนา ได้ง่ายกว่า

หลวงพ่ : เราจะบอกว่าถ้าจะให้ อปปนาสมาธิ อปปนา นี่ะเวลาลง เราจะบอกว่าเรามาจากกรุงเทพฯ มาถึงวัดมันใช้เวลาเท่าไรมันใช้ระยะทางเท่าไร เราขับรถมาด้วยสติปัญญาใช่ไหม สติหมายถึงว่าเราขับรถมีสติ เราบังคับรถ เราวิ่งตั้งแต่กรุงเทพฯ มาถึงที่นี่โดยความปลอดภัยทั้งหมดเลย มันก็ถึง อปปนาสมาธิ อปปนาสมาธิ นี่พุทโธ ใดๆจนพุทโธเริ่มละเอียดเรื่อยๆ ละเอียดจนลมหายใจก็ไม่มี นึกพุทโธเองก็ไม่ได้ พอนึกไม่ได้มันก็จะเริ่มขยับตัวไม่ได้ พอเริ่มขยับตัวไม่ได้ ร่างกายจิตมันจะปล่อยทั้งร่างกายนี้เลย

ทั้งๆ ที่จิตอยู่ในร่างกายนี้ มันจะหดตัวเข้ามาจนไม่รับรู้ร่างกายนี้ จะยืนอยู่ไม่ได้ เวลา อปปนาสมาธินี้ ยืนอยู่ไม่ได้ทรงตัวอยู่ไม่ได้ ถ้ายืนอยู่นี้ ล้มทันที ถ้าล้มก็ขาดสติแต่คนที่ อปปนาสมาธิ เขาจะรู้สึกตัวของเขา ถ้ายืนอยู่ไม่ได้เขาจะนั่งลง พอนั่งลง ทำนั้งนี้จิตมันจะลงมา เราจะบอกว่าไอ้ที่หุบเนี่ยมันชั่วคราวไปนะ ถ้าเป็น อปปนา เราจะเปรียบเหมือนจากกรุงเทพฯ ขับรถมาที่นี่ แต่อันนี้มันขับรถมาจากกรุงเทพฯ แล้วมันแว็บเข้าไปที่ไหนที่หนึ่ง แต่มันก็เป็นความถูกต้องอยู่ แต่มันยังไม่ถึงที่สุด

เพราะเราจะบอกว่า อปปนาสมาธิ นี่จากกรุงเทพฯ ออกสตาร์ทจากกรุงเทพฯ จะไปถึงไหนก็แล้วแต่ จากต้นทางไปถึงปลายทางเราจะมีสติปัญญาตลอด มีสติปัญญาตลอดนะ มันจะรู้ตัวตลอดเวลา แล้วมันจะเข้าถึงจิตถึงอปปนาสมาธิเลย แต่นี่ส้อมหล่นเห็นไหมส้อมหล่น แวบมันเป็นสมาธิเหมือนกัน แต่ถ้าเราบอกว่าเป็น อปปนาสมาธิ โอ้ ตอบปัญหาออกเว็บไซต์ไปเขาหัวเราะกันใหญ่ฟันหักเลยละ มันเป็นสมาธิมันปล่อยวาง ไข่ เพราะสมาธิเนี่ยะ พุดถึงมันเป็นสมาธิใหม่ ไข่ แต่ถึง อปปนาใหม่ เรว่ามันยังไม่ถึง แต่เป็นสมาธิได้

เพราะคำว่า อับปนา เช่นเราเข้า ขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ มันจะตื่นตื่นมาก เหมือนเรามีเงินร้อยหนึ่ง ล้านหนึ่ง สิบล้าน เงินร้อยหนึ่งก็คือเงินร้อยหนึ่ง เงินล้านหนึ่งก็คือเงินล้านหนึ่ง เงินสิบล้านก็คือเงินสิบล้านแต่จำนวนมันต่างกัน มากน้อยต่างกัน สมาธิก็เหมือนกัน ร้อยหนึ่งก็คือสมาธิ ล้านหนึ่งก็คือสมาธิ สิบล้านก็คือสมาธิ ขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ อับปนาสมาธิ ร้อยหนึ่งถ้าเราไม่เคยมีเงินร้อยหนึ่ง เกิดมาชาตินี้ไม่เคยจับตังค์เลยได้จับร้อยหนึ่ง โห้ย สุขยอดเลย แล้วพอไปเจอสิบล้าน มันแตกต่างกันตรงนี้ อับปนา และ ไม่อับปนา ฉะนั้นคำว่าสมาธิคือสมาธิ

อับปนานี้ต่อไปเราต้องไม่พูดแล้ว เพราะใครมาพูดแล้วต้องให้เรา อับปนา อย่างเดียวเลย อับปนา นี่มันเป็นชื่อของมัน มันเป็นชื่อของสมาธิ เป็นชื่อของสมาธิหนึ่ง สมาธิที่มีกำลังมากน้อยแตกต่างกัน ฉะนั้นสมาธิคือสมาธิ เมื่อก่อนหลวงตาท่านไม่พูดเลยใครไปถามเรื่องไอ้ ฌาน ฌานๆๆ อย่ามาถามเรา เพราะไอ้คำว่า ฌาน ๆ ทุกคนอยากได้ ทีนี้ อับปนาสมาธิ มันเกิดเพราะว่าเกิดจากปัญหา ปัญหามมเมลามีนั่นล่ะ เขาบอกว่า อับปนาสมาธิ จะเกิดปัญญาได้ เราเลยเน้นเรื่อง อับปนาสมาธิ ให้มันเกิดปัญญา สมาธิเกิดปัญญาไม่ได้ แล้วเวลาเป็นปัญญาเป็นยังงัย มันก็อีกอย่างหนึ่ง

ฉะนั้นเลย กลายเป็นจุคขาย กลายเป็น อับปนา ไปหมดเลย ไม่ใช่ซะ เพราะหลวงตาท่านไม่พูดอย่างนี้ ครูบาอาจารย์ท่านไม่พูดอย่างนี้คำว่า อับปนา คิคคูลิเงินร้อยหนึ่งเรายังไม่เคยจับเลย แล้วเงินสิบล้านนี้เราจะไปจับมันได้ยังงัย หาชาตินี้กูหาไม่ได้หรือกูดายก่อนกูยังไม่มีเงินสิบล้านเลย ฉะนั้นไม่ต้องไปว่า อับปนา ไม่ อับปนา เงินบาทหนึ่งมันก็ชื่อของกินได้เหมือนกัน เงินเท่าไรมันก็ชื่อของกินได้ เราอาศัยสมาธิไง การปฏิบัติมันต้องอาศัย คีล สมาธิ ปัญญา เราต้องอาศัยสมาธิ เราอาศัยสมาธิแล้วเราไม่จำเป็นว่าสมาธิต้องจำนวนเท่าไร อับปนาสมาธิ มันเป็นจำนวนของสมาธิมากหรือน้อย

ไอ้ประเด็นที่มันเกิดขึ้นมา มันเลยกลายเป็นว่าเรานี่เป็นจ้าวแห่งอับปนา ถ้าอับปนา ต้องมาถามสงบ มันไม่ใช่ ทีนี้เป็นสมาธิให้จิตสงบเป็นใช้ได้ เป็นสมาธิก็พอ ไอ้แบบนี้มันเหมือนกับปริยัติ ถ้าเราไปเน้นย้ำที่ ปริยัติ แล้วมันก็จะเถียงเรื่อง ปริยัติ กันตลอดไป ไปเน้นย้ำที่ ปริยัติ ไปเน้นย้ำที่ทฤษฎีที่ชื่อ แต่ในเวลาเราจะพูดกันเราก็ต้องสื่อด้วยชื่อ

ถ้าเราพูดถึงสมาธิ แล้วไม่พูดเรื่องชื่อเราจะไปรู้ได้ยังไง ที่นี้พูดเรื่องชื่อ ขณิกสมาธิ มันยังทำกันไม่เป็นเลย อุปจารสมาธิ ไอ้ออกรู้ ออกนimitที่ว่าเห็นนิมิตนี้ อุปจารสมาธิ จิต อุปจาระ จิตสงบแล้ว อุปจาระ มันออกรู้ ออกรู้ที่มันวิปัสสนา ถ้าอัปปนา มันไปอีกขบวนการหนึ่ง มันก็เป็นสมาธิเหมือนกัน ฉะนั้น ถ้ามันเป็น อัปปนา ใช่ว่าหรือไม่พิจารณาอย่างไร พิจารณาอย่างไรถึง อัปปนา ได้ง่ายกว่า

ไม่ต้องถึง อัปปนา อุปจาระ ก็พอถ้ามันจะใช้วิปัสสนานะ

หลวงตามอกว่า ทำความสงบบ่อยๆ จนจิตเป็นสมาธิ พอเราทำสงบบ่อยๆ ก็สงบได้เรื่อยๆ ขึ้น ความสงบที่เราชำนาญมากขึ้นคือสมาธิ เหมือนนักกีฬาออกกำลังกายทุกวัน เห็นไหมร่างกายแข็งแรงไอ้แข็งแรงนั่นคือสมาธิ แต่ออกกำลังกายทำความสงบทุกวัน ทำความสงบทุกวันจิตใจแข็งแรงร่างกายแข็งแรง ทำสงบทุกวันๆ จิตเป็นสมาธิ จิตสมาธิ มันมีหลักมีเกณฑ์ของมัน ถ้าจิตมีสมาธิเหมือนเรา เมื่อก่อนเป็นวอกแวกเป็นคนที่ไม่มีความนิ่ง พอทำสมาธิได้มันคง เออ อะไรมาก็ไม่ค่อยวอกแวก จะทำอะไรก็จะดีขึ้น นี่จิตเป็นสมาธิ พอจิตเป็นสมาธิแล้วมันก็ออก วิปัสสนา นี่เราต้องการตรงนี้กัน ไม่ต้องการ อัปปนา ไม่เกี่ยวไอนั้นมันชื่อ

ถาม : ๓. การเข้าออก อัปปนาสมาธิ สำหรับผู้ที่ปฏิบัติต้องมีปัจจัยอะไรบ้าง สามารถฝึกจนชำนาญเข้าออกได้ไหมครับ โดยปกติผู้ปฏิบัติจะต้องปฏิบัติกี่ปีถึงจะเข้า อัปปนา และชำนาญการเข้าออกครับ

หลวงพ่ : การเข้าออก อัปปนา สำหรับผู้ปฏิบัติต้องมีปัจจัยอะไร มีปัจจัยคือสติแล้ว มีความชำนาญ อัปปนา นี่เราพูดไปเรื่อยๆ รวมใหญ่ในภาคกรรมฐานเขาไม่เรียกอย่างนี้ ในหมู่พระกรรมฐานเขาเรียกรวมใหญ่ รวมใหญ่คือเข้าอัปปนาสมาธินี้แหละรวมใหญ่ ที่นี้การเข้ารวมใหญ่นี้มันก็มีทั้งรวมใหญ่ในสมาธิ และรวมใหญ่ในวิปัสสนา รวมใหญ่ในวิปัสสนาหมายถึงว่ามันใช้ปัญญาใคร่ครวญเข้าไปแล้ว มันชำระกิเลสสมุทเลปหานขาด มันก็รวมลงเหมือนกันรวมลงอัปปนานี้แหละ

คำว่ารวมลงอัปปนาเพราะมันใช้วิปัสสนามันใช้ปัญญา ที่ว่าปัญญาอบรมสมาธิ ปัญญาฆ่ากิเลส เวลามันฆ่ากิเลสขึ้นมามันก็รวมลงสู่จิตจิต เพราะมันปล่อยกิเลสออกไปหมดมันรวมลง อันนั้นรวมใหญ่โดยวิปัสสนา กับรวมใหญ่โดยอัปปนาสมาธิโดยกำหนด

สมาธิที่ว่าหันทับหนึ่ ในกรรมฐานในครูบาอาจารย์ที่ปฏิบัติ ผู้ที่มีประสบการณ์ผู้ที่ปฏิบัติมาแล้ว ท่านจะมีประสบการณ์ของท่าน พูดออกมา มันจะมาทางแนวไหน เหมือนคนเราเห็นไหมมีเท้าซ้ายเท้าขวาเดินด้วยเท้าซ้ายขวา มีมือถนัดซ้ายถนัดขวาเขียนถนัดซ้ายถนัดขวา

แต่การเขียนนี้มันเป็นจริตนิสัยในการปฏิบัติก็เหมือนกัน อธิปนาสมาธิ รวมใหญ่ โดยสมาธิ อธิปนา ที่ว่าอธิปมาณปัญญาที่ปัญญามันเกิดมันเกิดยังไง มันมีรายละเอียดมีการกระทำที่ว่าปัจจัยมันเป็นยังไง ตรงนี้มัน หลวงปู่มันเวลาท่านเทศน์ท่านไม่พูดหมด ท่านบอกถ้าพูดหมดไปแล้วนี้ พวกที่ปฏิบัติมันจะเป็นธรรมปฏิรูป คือมันสร้างภาพธรรมะที่เป็นธรรมะสร้างไม่ใช่ธรรมะจริง

ฉะนั้นท่านพูด ท่านบอกวิธีการบอกเหตุปัจจัย แล้วเราปฏิบัติไป เพราะมันเป็นอย่างนั้น มันเป็นอย่างนั้นเองโดยไม่มีใครบอก ไม่มีใครบอก แล้วเวลาเป็นเอง ทำไมหลวงปู่มันทำไมท่านกราบพระพุทธเจ้า หลวงปู่มันเคารพพระพุทธเจ้ามาก อักษรทุกตัวสื่อถึงพระพุทธเจ้าได้ หลวงปู่มันจะเซดไว้บนหัวเลย ทำไมเคารพพระพุทธเจ้าอย่างนั้นล่ะ เพราะพระพุทธเจ้าบรรลุธรรมอย่างนี้ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมอย่างนี้ แล้วเราไปรู้อันเดียวกัน มันกราบพระพุทธเจ้าด้วยความซึ่งใจมาก อันนี้ก็เหมือนกัน ถ้าเราบอกเหตุปัจจัยนะแล้วพอปฏิบัติไปถึงมันจะเข้าใจมันจะมากกราบด้วยหัวใจ

แต่ถ้าบอกไปก่อน บอกว่าธรรมะเป็นอย่างนั้นๆ ให้อุบัติปฏิบัติไปมันก็สร้างภาพใช้ไหม ของผมเป็นอย่างนี้ละ ของผมปัจจัยจัดตั้ง ของอาจารย์นะผิดของอาจารย์ผิดนะ เวลาอาจารย์ฟังก็ฟังจากจีปากอาจารย์มา แต่เวลาปฏิบัติมันสร้างภาพขึ้นมามันไม่เป็นความจริง มันยังมาเถียงปากเปือกปากและมันจะหัวชนฝามันว่ามันจะชนะ

ในวงปฏิบัติอย่างนี้มีมาเยอะ ฉะนั้นครูบาอาจารย์ที่ท่านฉลาดครูบาอาจารย์ที่ปฏิบัติมาเพราะเราปฏิบัติมา เราจะบอกว่าเราเป็นผู้ใหญ่มาเราทำอาชีพมา เราอยู่กับโลกมา เรากว่าจะสร้างเนื้อสร้างตัวมาขนาดไหน แล้วจะให้เด็กๆ มันสร้างเนื้อสร้างตัวขึ้นมา นี่มันแสนยาก

ฉะนั้นครูบาอาจารย์ที่จะสอนลูกศิษย์ ลูกศิษย์จะสร้างใจขึ้นมาจะเป็นเศรษฐีธรรม นี่มันต้องพยายามทำของมัน ไม่ใช่ของง่ายๆ หรืออก แต่ก็ไม่ใช่สุดวิสัยของมนุษย์ไม่สุดวิสัย

ของคนประพฤติปฏิบัติ ฉะนั้นที่ว่าเหตุปัจจัย ความเข้าออกชานาญใหม่ ไฉนถ้าพูดอย่างนี้
 แบนก้นกินไม่ได้ละ เงินนี้กินไม่ได้หรอก ใครอยู่บ้านกินเงินสิ เอาแบงก์มาเคี้ยวกิน ไม่
 มีหรอก เขาเอาแบงก์นี้ไปแลกอาหารมากิน

เราจะบอกว่าข้อที่ ๓ การเข้าออก อปัณาสมาธิ สำหรับผู้ที่ปฏิบัติมีปัจจัย
 อะไรบ้าง สามารถฝึกจนชานาญเข้าออกได้ไหมครับ โดยปกติผู้ปฏิบัติต้องปฏิบัติถึง
 จะถึงอปัณาสมาธิและชานาญการเข้าออก เราจะบอกว่าจะกินแบงก์แล้วละ จะกินอปัณาสมา
 ธิใน อปัณาสมาธินี้ เข้าไปพักเฉยๆ แล้วออกจากอปัณามาแล้วเขาออกมาวิปัสสนา
 มันจะแก้กิเลส แบนก้นจะกินไม่ได้แต่ต้องอาศัยแบงก์นี้แหละไปแลกอาหารไปซื้อของเป็น
 ปัจจัย ๔ มาอาศัย มาเป็นเครื่องดำรงชีวิต

อปัณาสมาธินี้ตัวมันเองชำระกิเลสไม่ได้ แต่ออกมาเป็น อุปจารสมาธิเกิด
 วิปัสสนา ระหว่างอุปจารสมาธิ ขณะนี้อ่อนไป อปัณานี้เข้มแข็งไป แบนก้นกินไม่ได้
 กระดากกินไม่ได้แต่กระดากไปแลกอาหารมากินได้ อปัณาสมาธิต้องถอนออกมา
 ตรงอุปจารสมาธิแล้วออกไปใช้ปัญญา ปัญญาคืออาหาร ปัญญาคือการชำระกิเลส ทำไป
 ทำมันจะหลงทางกันปฏิบัติเพื่อเอาอปัณากันหมด ทำไปทำมาจะบอกว่าพระสงฆ
 สอนให้คนกินกระดากกันหมด สอนให้คนเข้าสมาธิมึงจะบ้าแล้ว ที่นี้มันพูดถึงสมาธิมัน
 เป็นกำลัง มันเป็นตัวหนุน ไม่มีสมาธิมันไม่มีทุนมันใช้ปัญญาโลกุตตรปัญญาไม่ได้

ฉะนั้นพอมีสมาธิแล้วเราออกใช้ปัญญาของเรา โดยปกติจะต้องปฏิบัติปี หลวง
 ตาท่านบอกท่านปฏิบัติอยู่ ๗ ปี ตอนที่เรียนอยู่เป็นอปัณา ๓ วัน ๗ ปีนะ เราปฏิบัติมานี้
 หลายปีแต่อปัณานี้เข้าได้หลายที แต่เข้าอปัณานี้ไม่ใช่ว่าตั้งใจเข้า มันปฏิบัติของมันไป
 ปฏิบัติไปเพราะจริงๆ แล้วเราก็ไม่ต้องการอะไรทั้งสิ้น มันเป็นเองเวลาทุกอย่างสมดุล
 อย่างเช่นเราเก็บของใส่ตู้เก็บๆ ไปมันเต็มตู้เอง ไม่ได้ตั้งใจเก็บนี้ใส่ตู้เก็บนู่นใส่ตู้เก็บ
 จนมันปิดตู้ไม่ได้มันเต็ม มันก็ลงอปัณาที่หนึ่ง เราไม่ได้ตั้งใจจริงๆ

อปัณานี้เราไม่ได้ตั้งใจปฏิบัติ เพราะเราไม่ได้ตั้งใจ เพราะว่าเราฟังครูบาอาจารย์
 มาเยอะ อะไรปฏิบัติแล้วมันดี อะไรปฏิบัติแล้วไม่ใช่ทางกลัวที่สุด ฉะนั้นถ้ามันจะ
 แล่นไปทางไหน ไม่เคยแล่นไป เพียงแต่ว่าเราปฏิบัติไปเรื่อยๆ นี่ เวลาเป็นอปัณานี้
 ไม่ได้ตั้งใจ มันเป็นในทางจงกรม เรานี้เป็นในทางจงกรมเลย ๒-๓ วันเป็นในทางจงกรม

เลยพอมันลงนี้ดับหมด วางหมดทุกอย่างเลย มันเป็นสมาธิ แต่ด้วยความไม่ได้ตั้งใจ เพราะไม่ต้องการเอาสิ่งใดเป็นเป้าหมาย เป้าหมายของเราคือพ้นทุกข์ให้ได้ ฉะนั้นการพ้นทุกข์ให้ได้ ใจพวกนี้มันจึงเป็นแค่พื้นฐาน

ฉะนั้นอัปนาสมาธิที่เราบอกว่าอัปนาสมาธิหมายถึงว่า เวลาคนปฏิบัติใช้ใหม่ เราหาทางเดินของเราไม่ถูกต้อง จะวิปัสสนากาย เวทนา จิต หรือธรรม เราไปยังไม่ถูกทาง เราถึงบอกว่าให้พยายามปฏิบัติให้ถึงอัปนาคือ วิถีจิต ไปดูข้อมูล ไปดูต้นทุนว่าเราควรเดินทางไหน เพราะเข้าอัปนาออกมาแล้วถ้าพิจารณากายเห็นกายนี้แสดงว่าไปได้ ถ้าพิจารณากายไม่เห็นกายเราควรใช้ปัญญาไปทางอื่นแล้ว เป็นธรรมารมณ ปัญญาที่ไม่ได้ใช้เป็นแต่ทางกาย ใช้ไปทางธรรมใช้ไปทางจิตใช้ไปทางเวทนา ปัญญาที่ใช้ไปทางไหนก็ได้

ปัญญาของเราที่ใช้ไปทางเรื่องจิตก็พิจารณาเรื่องจิต ใช้ไปเรื่องธรรมารมณก็อารมณ์ความรู้สึก พิจารณาเรื่องเวทนาจึงความทุกข์ความยาก ถ้าพิจารณากายก็เรื่องของกาย ปัญญาเรานี้จะพุ่งไปทางไหนในสติปัฏฐาน ๔

ฉะนั้นเวลาปฏิบัติไปทุกคนจับต้นชนปลายไม่ถูกล้มลุกคลุกคลานนี้ เราถึงบอกว่าถ้าอย่างนั้นแล้วเราต้องมาค้นทาง มาที่อัปนาสมาธิ อัปนาสมาธิคือการเซ็คระบบของตัวเองเท่านั้น การปฏิบัติอัปนาสมาธิ คือเข้ามาเซ็คระบบตัวเองว่าควรจะมีจุดเริ่มต้นสตาร์ทยังไงเพื่อจะออกเดิน มันเป็นการเซ็คระบบไม่ใช่ว่ามันจะเป็นสิ่งที่ว่าจะฆ่ากิเลสที่อัปนาสมาธิ ที่นี้เน้นย้ำที่อัปนาเพราะมันเป็นประเด็นเพราะว่าเขาพูดคำว่าอัปนามาเรก็แย้งเขาไป

แต่จริงๆ แล้วคำว่าอัปนาเนี่ย อย่างที่หลวงตาพูด ไอ้ฉันท ไอ้เชน อย่ามาพูดกับเรานะ พวกเราปฏิบัติกันต้องการความสงบของใจเท่านั้น พระกรรมฐานต้องการทำสมาธิเพื่อความสงบของใจเท่านั้น ไม่ต้องการอะไรเลย ไม่ต้องการซื้อไม่ต้องการอะไรทั้งสิ้น ต้องการความจริง ต้องการสิ่งที่ปฏิบัติแล้วมันได้ผล ต้องการปฏิบัติแล้วมันพ้นจากทุกข์ ฉะนั้นเมื่อมันเป็นประเด็นอย่างนี้ขึ้นมา นี่ประสาเราคนถามมันจะชักจูงเราให้พูดเรื่องอัปนาตลอดไป เพราะอัปนาเนี่ยมันเป็นปริยัติมันออกมาจากพระไตรปิฎก มันเป็น

ทฤษฎีในพระไตรปิฎก มันเป็นความมั่นคงความเชื่อมั่น ก็เอาตัวนี้เป็นประเด็นแล้วเอาตัวนี้เป็นตัวตั้ง พอเอาเป็นตัวตั้งแล้วพวกเราก็เลยตายเลย

ตายเพราะอะไร ตายเพราะขณิกะมันยังทำไม่เป็นเลย อุปจาระก็ไม่มี จะเริ่มอัปปนาเลย ก็เหมือนเลยเหมือนกับเรานี้กระต๊อบยังไม่มีเลย ก็ต้องมาอยู่คอนโดมีเนียมแล้วต้องอยู่ชั้นที่ร้อยด้วยนะ โห้ย ตายห่าจะเอาดั่งค์ที่ไหนไปซื้อ นี่ขึ้นไปก็อัปปนาเลยไม่ได้ เริ่มต้นมึงไปตัดไม้ในป่า ตันสน ยูงาก็ได้ตัดมาสามสี่ต้นตัดๆ มาปักเสา แล้วผูกเชือกเข้า เอาหญ้าคามุงหลังคาที่อยู่ได้แล้ว ไม่ต้องไปคอนโดมีเนียมชั้นที่ร้อยหรอก อัปปนาสมาธิ นี่มันสูงส่ง เอาแค่ขณิกสมาธินะ

ตัดยูงานี้ ๔ ต้นปักเสาเลยเอาไม้ผูกเข้า เอาหญ้าคาปิดอยู่ได้แล้ว ความสงบสุขของใจมีแล้วแค่นี้เอง ขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิพอแล้วอยู่ได้แล้ว อุปจาระนี้ใช้ได้แล้ว มีกระต๊อบห้องหอเราก็อยู่กระต๊อบห้องหอกัน เราก็อยู่ได้ ถ้ามีดั่งค์หน่อย เราก็ซื้อสังกะสีมามุง บ้านเราก็ดีขึ้น แล้วถ้ามีดั่งค์วันหลังมีดั่งค์เราจะไปสร้างที่ร้อยชั้นก็ได้ ฉะนั้นเริ่มต้นจากเรา ไม่ใช่ แหม! เราเป็นยากก็เจ้ญใจแต่จะอยู่คอนโดมีเนียมอย่างเขา ไม่ต้อง อัปปนาสมาธิ นี่พูดถึงเรื่องการภาวนานะให้จิตให้มีความสุขของใจ เอวัง